

PAPA FRANJO

Starost je poziv

Papina kateheza na općoj audijenciji
u srijedu 11. ožujka 2015.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U današnjoj katehezi nastavljamo razmišljanje o bakama i djedovima, promatrajući vrijednost i važnost njihove uloge u obitelji. Pritom ću se poistovjetiti s tim osobama, jer i ja pripadam toj dobnoj skupini.

Kad sam bio na Filipinima, filipinski me narod pozdravljao riječima: "Lolo Kiko" - to jest, djed Franjo - "Lolo Kiko", govorili su! Najprije je važno istaknuti ovo: istina je da nas društvo želi odbaciti, ali Bog to sigurno ne želi. Gospodin nas nikada ne odbacuje. On nas poziva da ga slijedimo u svim životnim dobima, a starost također sadrži jednu milost i poslanje, pravi Gospodinov poziv. Starost je poziv. Još nije došlo vrijeme za "uvući vesla u čamac". To se životno doba, nesumnjivo, razlikuje od prethodnih; moramo ga malo osmisliti, jer naša društva nisu spremna, duhovno i moralno, dati tom razdoblju života njegovu punu vrijednost. Nekoć, u stvari, nije bilo tako uobičajeno imati vremena na raspolaganju; danas je to puno normalnije. Čak je i kršćanska duhovnost ostala pomalo zatečena, pa je potrebno osmisliti duhovnost starijih osoba. Ali, hvala Bogu, postoje svjedočanstva svetaca starije dobi!

Na mene je ostavio vrlo dubok dojam Dan starijih osoba koji smo prošle godine proslavili ovdje na Trgu Svetog Petra, trg je bio pun. Slušao sam iskustva starijih osoba koje se žrtvuju za druge, kao i iskustva bračnih parova koji su

govorili: "Slavimo 50. obljetnicu braka, slavimo 60. obljetnicu braka". Važno je to pokazati mladim ljudima koji se brzo umaraju; to je važno svjedočanstvo starijih osoba u vjernosti. A toga dana na ovome trgu ih je bilo mnogo. To razmišljanje treba nastaviti, kako u crkvenoj tako i u društvenoj sredini. Evanđelje nam u tome pomaže vrlo lijepom - u isti mah dirljivom i poticajnom - slikom. To je slika Šimuna i Ane, o kojima nam govori Evanđelje Isusova djetinjstva koje je sastavio sveti Luka. To su dvije starije osobe, "starac" Šimun i "proročica" Ana koja je imala 84 godine. Ta žena nije skrivala svoju dob. Evanđelje kaže da su iščekivali dolazak Boga svaki dan, s velikom vjernošću, već dugi niz godina. Oni su ga htjeli vidjeti toga dana, vidjeti njegova znamenja, naslutiti njegov početak. Možda su se donekle i pomirili sa sudbinom da će umrijeti prije toga: to je dugo iščekivanje ipak nastavilo i dalje zauzimati čitav njihov život, nisu imali važnijeg posla od toga: čekati Gospodina i moliti. Ipak, kad su Marija i Josip došli u hram ispuniti odredbe Zakona, Šimun i Ana pohitaše s poletom, potaknuti Duhom Svetim (usp. Lk 2, 27). Teret dobi i iščekivanja nestao je u trenutku. Prepoznali su Dijete i otkrili novu snagu, za novi zadatak: uzdizati hvale i dati svjedočanstvo za taj Božji znak. Šimun je improvizirao prelijepi himan radosti (usp. Lk 2, 29-32) - bio je pjesnik u tom trenutku - a Ana je postala prva Isusova propovjednica,

"svima koji iščekivahu otkupljenje Jeruzalema pripovijedala [je] o djetetu" (Lk 2, 38).

Dragi djedovi i bake, drage starije osobe, povedimo se za primjerom to dvoje staraca! Postanimo i mi pomalo pjesnici molitve: uživajmo u traženju vlastitih riječi, poslužimo se onima kojima nas uči Božja riječ. Veliki je dar za Crkvu molitva djedova i baka i starijih osoba! Molitva starijih osoba i djedova i baka je dar za Crkvu, to je bogatstvo! To je veliki poticaj mudrosti za čitavo ljudsko društvo: pogotovo za ono koje je prezaposleno, previše zauzeto, previše rastreseno. Netko mora pjevati, također za njih, pjevati o Božjim znakovima, obznanjivati znakove Božje, moliti za njih! Pogledajmo Benedikta XVI., koji je odlučio posljednji dio svog života provesti u molitvi i slušanju Boga! To je lijepo! Veliki vjernik iz prošlog stoljeća, pravoslavne tradicije, Olivier Clement, rekao je: "civilizacija u kojoj se više ne moli je civilizacija u kojoj starost više nema smisla. I to je zastrašujuće, trebamo prije svega starije osobe koje mole, jer starost nam je darovana upravo zbog toga". Trebamo starije osobe koje mole, jer starost nam je darovana upravo zbog toga. Molitva starijih je nešto lijepo.

Možemo zahvaljivati Gospodinu za primljena dobročinstva i popuniti prazninu nezahvalnosti koja ga okružuje. Možemo moliti da se ispune očekivanja novih naraštaja i dati dostojanstvo sjećanju i žrtvama prethodnih

naraštaja. Možemo podsjetiti ambiciozne mlade da je život bez ljubavi poput suhe zemlje besplodne. Možemo reći mladima koji se boje da se tjeskobu koju osjećaju pred budućnošću koja je pred njima može pobijediti. Možemo naučiti mlade ljude koji su previše zaljubljeni u sebe da je veća radost u darivanju no u primanju. Djedovi i bake čine stalni "zbor" velikoga duhovnog svetišta, gdje molitva prošnje i pjesma hvale podupiru zajednicu koja radi i bori se na polju života.

Molitva, dakle, neprestano pročišćava srce. Hvala i molitva Boga sprečavaju srce da otvrdne u negodovanju i sebičnosti. Kako je ružan cinizam starije osobe koja je izgubila smisao svoga svjedočanstva, koja prezire mlade i ne prenosi mudrost života! Kako je naprotiv lijep poticaj koji starija osoba uspijeva prenijeti mladom čovjeku koji traga za smislom vjere i života! To je stvarno poslanje baka i djedova, poziv starijih osoba. Riječi djedova i baka imaju nešto posebno za mlade. I oni to znaju. Riječi koje mi je baka predala u pisanom obliku na dan moga svećeničkog ređenja i dalje nosim sa sobom, uvijek, u časoslovu i često ih čitam i čine mi dobro.

Kako bih želio Crkvu koja izaziva kulturu odbacivanja preobilnom radošću zagrljaja između mladih i starijih! To je ono za što danas molim Gospodina, taj zagrljaj!